

gjort sig skyldig i en saadan Mødsigelse, er det i alt Fald aldeles klart, at den høitærede Justitsminister har gjort det; men jeg troer vistnok, at ogsaa det ærede Medlem fuldstændig har gjort sig skyldig i det Samme; thi han vil dog vel indrømme, at om ogsaa hans Bemærkninger med Hensyn til Forslaget Nr. 75 vare rettede mod det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning), gjaldt de dog Forslaget og Maaden, hvorpaa dette ærede Medlem motiverede sit Forslag om at lade Ordet „forsættlig“ gaae ud af § 123, kunde dog ikke forandre den ærede Talers (Klein) Mening om den Betydning, Udelabelsen af Ordet vilde have. Naar han fuldstændig gaer ind paa Forslagsstillersens Tanke og kun søger at vise, at den Frygt, som denne nærer, ikke er grundet, viser dette jo fuldstændigt, hvilken Betragtning han har om Forslagets Betydning, naar det maatte gaae igjennem; Sagen er jo nemlig den, at, naar der i § 90 siges: „Naar Nogen ellers ved Trudsler, Forhaanelser eller anden fornærmelig Afsærd krænker den Ærbødighed, der skyldes Kongen“, og det senere foreslaaes, at der skulde sættes: „Naar Nogen . . . forsættlig krænker osv. . . .“, saa sig de ærede Herrer, Justitsministeren og det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds, at Ordet „forsættlig“ ikke behøver at sættes ind her, fordi Ingen vil blive dømt for disse Forbrydelser, uden at de ere foretagne forsættlig, hvad enten dette Ord sættes ind her eller ikke. Men med Hensyn til § 123 siger man, at, naar der staaer: „Gjør en Dommer sig i sin Dommervirksomhed forsættlig skyldig i nogen Uretfærdighed“, og man lader Ordet „forsættlig“ gaae ud, vil Dommeren uden forsættlig at have gjort sig skyldig i nogen Uretfærdighed kunne dømmes efter denne Paragraph. Dette er ligefrem den største Selvmødsigelse, som tænkes kan. Naar man ikke vil dømmes Nogen efter § 90, medmindre han forsættlig har udøvet Handlingen, hvad enten Ordet „forsættlig“ staaer der eller ikke, maa man paastaae, at heller ikke Dommeren kan dømmes efter § 123, uden naar han forsættlig har gjort sig skyldig i Uretfærdighed, hvad enten dette Ord staaer der eller ikke. Jeg hørte vel, at det ærede Medlem talte Noget om Ma-

terier; men jeg veed ikke, hvad han tænker sig ved Forskjellen paa Materier. Jeg seer nok, at den Materie, der bliver Spørgsmaal om i § 90, mangen Gang vil være Almuesmænd eller Borgere, og at Materien i § 123 er Embedsmænd. Om det er denne Forskjel i Materier det ærede Medlem sigter til, kan jeg ikke vide, men det forekommer mig overhovedet, at disse Ord ere saa mynstiske, at de vistnok kun forstaaes af Folk, der ligesom det ærede Medlem ere lærde Jurister og derfor vante til at omgaaes med forskellige Materier. — Angaaende Forslaget til Nr. 72 stal jeg ikke forlænge Forhandlingerne ved at omtale, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (C. Nimestad) vilde gjøre gjældende, at ogsaa en Kritik kunde blive strafbar efter den foreslaaede Redaction; jeg troer, at det er saa isinefaldende urigtigt, at der ikke behøver at anvendes et Ord derpaa.

Winther: Jeg vil kun gjøre en kort Bemærkning til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (C. Nimestad) i Anledning af, at han paastod, ligesom ogsaa tidligere Talere have gjort det, at Forslaget under Nr. 72 gif. ud paa at unddrage Rigsdagen Critik. Dette sluttede han deraf, at Paragraphen var af samme Veffaffenhed som den tilsvarende, der angaaer Forhaanelser imod Kongen. Kongen kan ikke underkastes Kritik, sagde han, og efter hans Mening vilde Demstolene ikke engang tillade, at der blev ført Beviiis for, at Kongen havde gjort sig skyldig i Et eller Andet, der maatte dødes; naar vi derfor havde brugt den samme Bestemmelse her, var det klart, at vi vilde unddrage Rigsdagen Critik ved vort Forslag. Dertil maa jeg imidlertid bemærke, at der er Forskjel paa Grundlovens Omtale af Rigsdagen og af Kongen, thi i Grundlovens § 18 staaer der, at Kongens Person er hellig og ukrænkelig, hvorimod der i § 47 blot staaer, at Rigsdagen er ukrænkelig. Det kan altsaa meget godt tænkes, og jeg antager, det er Tilfældet, at der kan være en Kritik tilladelig med Hensyn til Rigsdagen, som ikke kan være tilladelig med Hensyn til Kongen. Dette ligger ligefrem i Ordene i Grundloven, der vise, at denne Forskjel kan gjøres, og det ærede